

Khi Thầy Là Chồng!

Contents

Khi Thầy Là Chồng!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20

Khi Thầy Là Chồng!

Giới thiệu

Thể loại: Sủng, H. 3SCô tên là Mộc Mộc, năm nay 23 tuổi đang là sinh viên đại học. Học rất giỏi tất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-thay-la-chong>

1. Chương 1

Cô tên là Mộc Mộc, năm nay 23 tuổi đang là sinh viên đại học. Học rất giỏi tất cả các môn trừ môn Toán. Cô đặc biệt rất thích đọc ngôn tình, yêu màu hồng và ghét sự giả dối.

Hắn là Trần Dương, là tổng giám đốc của tập đoàn P.O.W., năm nay 28 tuổi, nổi tiếng phong lưu. Năm 20 tuổi đã đưa tập đoàn vươn ra tầm Châu Lục, mọi người gọi hắn là Ông Hoàng Tài Chính.

Gia đình cô và gia đình hấn vốn có hôn ước từ trước, họ cũng rất yêu nhau nên thuận lợi đến với nhau mà không bị điều gì ràng buộc cả.

- Chồng ơi, hôm nay vợ được người khác tỏ tình đấy! Nhìn nè! Có cả quà nữa!

Mộc Mộc dơ hộp quà lên khoe với hấn, nụ cười tươi như hoa. Hấn đang xem tài liệu bỗng dừng lại, ánh mắt đầy tức giận nhìn cô.

Đây là lần thứ 5 trong tuần cô được người khác tỏ tình rồi. Cô đi học kiểu này sớm sẽ bị người khác chiếm mất.

Hấn đột ngột đứng dậy, ném đồng tài liệu xuống bàn, sải chân dài bước về phía cô. Cầm lấy hộp quà phi ngay vào chiếc thùng rác cạnh đó. Gương mặt nổi đầy gân xanh.

- Này! Chồng làm gì thế!

Hấn tức giận bước lại phía cô, ép cô sát vào bức tường, bàn tay to lớn nắm chặt eo cô, tay còn lại chạm vào gương mặt cô, nhẹ nhàng khóa chặt môi cô bằng một nụ hôn ngọt ngào.

- Ừm...

Nụ hôn của hấn bá đạo giống như hấn vậy, rất ngọt...

Hấn dừng lại, ánh mắt nhu mì nhìn cô.

- Vợ à! Hay mình công khai mối quan hệ đi! Mình đã cưới nhau một năm rồi mà!

Cô bối rối nhìn hấn, hấn hôm nay sao vậy! Ghen sao?

Cô lắc đầu nói.

- Không được, em còn đang đi học!

Hấn càng dịu dàng hơn, ánh mắt đó chỉ dành riêng cho mỗi mình cô, rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô.

- Anh sợ em sẽ bị người khác cướp mất, đây là lần thứ 5 rồi đó trong tuần rồi đó!

Hấn ngọt ngào nói, nhìn hấn chả khác gì một chú mèo cả, nhìn cưng quá đi.

- Anh sao vậy? Anh nghi ngờ tình cảm của em dành cho anh sao?

Cô tò mò hỏi. Trong lòng cô hấn vẫn luôn đứng vị trí số một.

- Nhưng mà...

Chưa kịp dứt câu, cô đã dùng ngón tay thon dài chặn miệng hấn lại.

- Đi ngủ thôi! Ngày mai em còn có tiết Toán đấy! Thầy ấy hung dữ lắm, đi trễ là bị phạt đó.

Cô nhanh chân leo lên giường, đắp chăn rồi ngủ. Hấn thấy vậy cũng leo lên theo! Ôm chặt eo cô rồi thủ thỉ.

- Vợ ơi, anh muốn

~Hơi thở hấn phả vào gương mặt cô khiến cô đỏ ửng mặt.

Chuyện sinh hoạt của vợ chồng là bình thường, nhưng mà tuần này đã 3 lần rồi, cô không chịu nổi nữa đâu! Tinh lực của hấn quá mạnh, mỗi lần là cả tuần cô mới xuống giường được.

- Không được, mai em có kiểm tra đó! Ngủ đi! Muốn gì thì mai nói!

Cô hững hờ đẩy hấn ra, rồi lạnh lùng từ chối.

Hấn bực mình rồi nhếch mép cười.

Ngày mai anh sẽ cho em một bất ngờ! Vợ à!

2. Chương 2

Trường đại học U.O.A (university of American). Nằm ở khu vực trung tâm thành phố, khuôn viên trường rộng với bốn bề là hoa với bãi đậu xe, ở đây gồm 3 lầu 1 trệt, còn có cả kí túc xá chuyên dành cho sinh viên xa nhà.

Không khí nhộn nhịp bao trùm cả khán phòng, các nữ sinh đang nháo nhào bàn chuyện gì đó. Một cô gái chạy hốt hải khuôn mặt tươi rói đến ngay bên cạnh Mộc Mộc.

- Mộc Mộc, cậu nghe tin gì chưa!

Cô đang tập trung dò bài, chút xíu nữa thôi là kiểm tra toán rồi.

- Chưa, chuyện gì thế? Bình tĩnh ngồi xuống kể đi!

Cô gái kia vội vàng ngồi xuống, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô.

- Thầy dạy Toán đột nhiên bị té cầu thang, nghe nói bị gãy chân hay gì đó!

Cô nghe xong đôi mắt sáng rực như lượm được vàng, đôi môi không kiềm chế nổi mà bất giác cười lớn.

- Thật sao! Mình đang mơ phải không!

Cô không thể tin nổi, ác ma dạy Toán không đi dạy nữa... Hạnh phúc quá...

- Quy Quy, táng mình một cái đi!

Cô tỏ ý, cô không tin đây là sự thật, thầy giáo dạy toán dù có bệnh cỡ nào cũng sẽ lết xác đi dạy mà...

Cô bạn thân khẽ nhéo má cô.

Đau...vậy là thật rồi...

- Vậy là được nghỉ tiết hôm nay hả?

Quy Quy nghe xong lắc đầu lia lịa.

- Sẽ có người dạy thay!

Hả!

Giấc mộng cúp tiết Toán của cô...

Tan tành rồi...

Tiếng chuông báo vào tiết bỗng vang lên, mọi người đổ xô về chỗ ngồi, ai cũng háo hức về thầy giáo dạy thể kia.

Chắc lại là một lão già bụng phệ đây mà.

Cô mệt mỏi trườn trên bàn, cảm giác như không còn sức sống nữa.

Tình...

Điện thoại hiện lên một dòng tin nhắn. Người gửi ” Chồng cute phô mai que ”

Hửm!

” Nhìn ra cửa chính đi, có bắt ngờ nè ~!”

Cửa chính sao!

Cô xoay đầu nhìn về phía cửa chính.

Một dáng người cao to vạm vỡ bước vào, đôi chân thon dài sải bước rất nhanh, khuôn mặt đầy lạnh lùng kiêu hãnh, ánh mắt chim ưng sắc bén khẽ chạm ánh mắt cô.

Anh ấy...sao lại ở đây...

Cô sững sờ tròn tròn còn mắt, trong khi đó cả lớp ồ lên một tiếng.

” Thầy giáo mới đẹp trai quá ”

Những nữ sinh kia không ngừng hét lên trong vui sướng.

Anh khẽ liếc cô cười một cái, rồi trầm ngâm giới thiệu.

- Từ giờ cho đến cuối học kì, thầy sẽ đảm nhận dạy môn toán lớp này!

Các nữ sinh không dấu nổi niềm sung sướng mà hét lên.

” A~ Muốn rụng trứng quá đi ”

“Người gì đâu mà đẹp thế không biết ”

” Gọi anh chứ gọi thầy gì chứ!”

” A~ Mình sắp mất máu rồi, giọng thầy ấy nghe ngọt ngào quá đi ”

Những lời đó đều lọt hết vào tai cô. Cô khẽ chau mày, tỏ vẻ không vui, chồng cô đó, mấy mẹ đừng sân si.

- Có ai muốn hỏi gì thầy không?

Ánh mắt hắn vẫn không rời cô dù chỉ là nửa bước.

Bọn họ nháo nhào dơ tay đòi hỏi, ai bảo thầy giáo mới khiến họ phấn khích như vậy chứ!

- Thầy ơi, thầy bao nhiêu tuổi rồi?

- 28.

” Woa, còn trẻ dữ”

- Thế thầy có bạn gái chưa?

Cô bất giác đỏ mặt khi nghe thấy câu đó, không biết hắn sẽ trả lời như thế nào! Cô lấy cuốn tập che mặt lại, này giờ anh cứ nhìn chăm chăm vào cô mãi.

Hắn ta cười nhẹ nhàng lắc đầu.

- Thầy không có bạn gái...

Câu nói của hắn khiến bao nữ sinh sung sướng, như vậy là bọn họ có thể theo đuổi thầy giáo mới rồi.

Điều đó làm cô không ổn chút nào, cô còn ngồi lù lù ở đây mà, sao hắn có thể nói vậy chứ!

Hắn ta khẽ liếc cô, biết cô đang suy nghĩ gì liền lên tiếng thanh minh.

- Đúng là thầy không có bạn gái nhưng thầy lại có vợ rồi!

Cả lớp lại ” Ồ” lên, câu nói đó khiến trái tim của bao nữ sinh tan nát.

Một chàng trai lên tiếng hỏi.

- Thế vợ thầy có xinh không?

Lúc này khuôn mặt cô đã đỏ ửng như trái cà chua. Ôi trời ơi xấu hổ mất thôi.

Nhưng mà hắn mà trả lời ” Không ” thì tối này... khởi vào nhà.

Anh ngon cứ thử xem.

Cô khẽ nhếch mép cười.

Anh nhìn cô rồi mỉm cười.

- Cô ấy không xinh chỉ đẹp thôi!

Cậu nói ngọt ngào đó khiến bao nữ sinh phải ghen tị, vợ thầy là nhất rồi!

Cô khẽ nháy mắt đưa tình với anh, đôi môi mỏng khẽ chu lên gửi cho anh một nụ hôn gió.

Anh thấy vậy liền nhếch môi cười, nhận lấy nụ hôn gió, rồi nhẹ nhàng đặt nó vào tỳm mình.

Trong tỳm hân chỉ có mỗi mình cô thôi!

3. Chương 3

Tối hôm đó, cô ngồi chăm chỉ ôn bài, còn hân vẫn bận rộn với công việc với đồng văn kiện.

Chuyện hồi sáng cứ làm cô nhớ mãi, cô khẽ liếc hân một cái, sống chung với hân 1 năm rồi mà giờ cô mới để ý.

Hân thật đẹp trai, cặp chân mày tướng, đôi lông dài cong vút, sống mũi cao với gương mặt lạnh lùng, đôi môi mỏng bạc tình, nhất là cặp mắt chim ưng kia khiến cô mê mẩn. Cô nhìn say đắm hân, bất giác hân quay lại nhìn cô.

Đôi mắt chim ưng hơi nheo lại, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên một nụ cười nguy hiểm. Để đồng văn kiện xuống, rồi từ từ tiến về phía cô.

Cô bất giác đỏ mặt, có ý định bỏ trốn nhưng lại bị bàn tay to lớn giữ chặt lại trong lòng. Hân hít một hơi trên người cô, âu yếm tạo một dấu hickey trên chiếc cổ trắng nõn nà của cô.

Cô hơi ngượng ngùng, đôi môi khẽ rung lên.

Hân thật mị hoặc.

- Hôm nay chồng đến lớp dạy để làm gì vậy? Thầy toán chắc không phải tự té cầu thang đúng không?

Cô đã nghi ngờ điều này từ nãy giờ rồi. Việc này, nhất định là có bàn tay của hân nhúng vào...

Hân mỉm cười, cô ngốc này thật thông minh, không hổ danh là phu nhân của hân.

- Đúng vậy...là đàn em của anh làm...

Cô sưng sờ, sao tự dưng đang yên đang lành...

- Tại sao anh lại làm vậy chứ? Lỡ thầy ấy có chuyện gì thì sao?

Cặp chân mày tướng hơi chau lại, tỏ vẻ không vui. Hân siết chặt eo cô hơn.

- Không cho phép em quan tâm đến thằng đàn ông khác ngoài anh! Em hiểu không?

Hân ta đang ghen sao? Ôi trời!

- Em đã đồng ý làm bạn gái của một bạn trong lớp, cậu ta là hotboy của trường, rất đẹp trai và đặc biệt rất hợp với em!

Cô trêu đùa hân, để xem phản ứng khi ghen của hân thế nào? Chắc là sẽ cầu xin cô chia tay đây mà! Hi Hi nói đi nào, chồng yêu! Mau cầu xin đi!

Hân nghe được tỏ vẻ không hài lòng. Móc chiếc điện thoại ra, alo một số nào đó.

- Cậu mau xử lí thằng “bạn trai hờ” của Mộc Mộc ngay cho tôi! Tốt nhất là đừng để hân sống đến ngày mai! Rõ chưa!

Hắn tức giận đập máy lại, ném chiếc điện thoại về phía bàn, giọng nói lạnh lùng y hệt một tảng băng trôi ở Bắc Cực, hắn tiến lại cô mạnh mẽ nhắc cô lên tiến về phía giường ngủ.

Cô sợ hãi, vùng vẫy trong vô vọng, cô biết mình... đã chọc nhâm ổ kiến lửa rồi.

Đành phải ra thế cầu hòa thôi!

- Chồng, chồng, em xin lỗi...

Hắn ta nhếch môi cười đầy nham hiểm, máu sói trong người hắn chưa bao giờ nóng lên như lúc này cả. Đặc biệt là vừa rồi hắn biết vợ mình ngoại tình với một thằng oắt con miệng còn hôi sữa.

- Đã quá trễ rồi phu nhân!

Sao! Không được!

Cô hét toáng lên, tiếp tục vùng vẫy, cô làm vậy thì hắn càng thích thú hơn.

Hắn ném mạnh cô xuống giường, rồi nhanh tay cởi chiếc áo phong bên ngoài ra, phơi bày trước mặt cô là một thân hình vạm vỡ có đầy đủ 6 múi khiến bao phụ nữ phải thèm thuồng ganh tị.

- Là em sai, em chỉ đùa một tí xíu thôi mà...

Cô dùng ánh mắt vô tội nhìn hắn, tim như muốn nhảy ra ngoài. Hắn vẫn không hề để ý đến lời cô, chỉ dùng ánh mắt chim ưng cảnh cáo cô, khiến cô bất giác rùng mình.

- Em biết hậu quả của việc lừa anh mà, cấm sừng hay không, không quan trọng, việc quan trọng bây giờ là...tôi...muốn...ăn...em...

Bốn chữ cuối hắn cố ý nhấn mạnh, đôi môi mỏng lại nhếch lên nhìn người con gái dưới thân hắn...

Và rồi...

4. Chương 4

Ánh mắt hắn trở nên hoang dã, mê đắm nhìn người con gái dưới thân mình. Cô đẹp tựa một thiên sứ vậy, còn hắn lại là một tên ác quỷ ham muốn chiếm giữ cô vậy.

Hắn không chờ được nữa, điên cuồng đặt một nụ hôn lên trên bờ môi căng mọng của cô, chiếc lưỡi điêu luyện xâm nhập vào sâu bên trong hơn khiến cô ngoan ngoãn mà phối hợp theo, hơi thở của hai người trở nên đầy gấp gáp.

Nhiệt độ phòng bây giờ nóng hơn bao giờ hết.

Chiếc lưỡi vẫn tiếp tục chơi đùa trong miệng, bàn tay tham lam dò xét từng đường cong của cô, chạm đến tằm lưng trắng nõn nà, rồi nhích thêm một tí nữa là núi đôi xanh của cô.

Nhiệt độ phòng trở nên nóng bỏng, bàn tay to lớn khéo léo gỡ từng nút áo của cô, rồi cũng rất nhanh chóng chiếc áo ngực màu hồng cũng được gỡ bỏ, để lộ bầu ngực căng tròn của cô.

Máu sói trong người hắn đột ngột thức tỉnh, mạnh mẽ ngậm lấy nụ hồng đào xanh mơn mẩn kia, tay còn lại xoa xoa bóp bóp phía bầu ngực còn lại, phần ngực căng tròn của cô liên tục bị hắn chơi đùa khiến đầu óc của Mộc Mộc hoàn toàn trống rỗng, một cảm giác tê toàn thân.

- A

~~Một tiếng âm thanh vang lên...

Cô cảm giác mình đang thiếu một thứ gì đó, cần phải lấp đầy, mà người làm việc đó lại là hắn...

Cô cảm thấy nhiệt toàn thân đang tăng lên, đầu óc mơ hồ không thể xác định. Chỉ cảm thấy toàn thân đang tê dại lên.

- Mộc Mộc, em thích không?

Lời nói đầy dụ tình của hắn khiến cô không kiềm chế được mà rên lên.

- Có... Em... rất thích

Câu trả lời của cô khiến hắn vô cùng hài lòng. Bàn tay không yên phận thăm dò nơi tư mật của cô.

Chiếc quần lót màu hường nhanh chóng được tháo ra, để lộ một vùng trời mùa xuân...

Hắn ngắm nhìn nó một cách say đắm.

- Mộc Mộc, cơ thể em nhạy cảm quá nha! Mới đó đã ướt rồi nè!

Cô xấu hổ thét lên.

- A~ Đừng nhìn nó

~Hắn không quan tâm, chỉ đâm ngón tay mình vào âm đạo cô, một ngón rồi hai ngón, cứ thế nhanh chóng tiến thẳng vào cô, khiến cô không tự chủ được mà rên lên.

- A

Dịch nhầy dính đầy tay hắn khiến hắn càng bị kích thích hơn, hắn cúi đầu xuống liếm nơi đó của cô, vẽ mặt đầy hài lòng, khuôn mặt cô đỏ ngầu như trái cà chua, cơ thể càng ngày càng nóng, chiếc lưỡi điêu luyện tiến thẳng vào phía trong của cô.

Cô chỉ cảm thấy rất mơ hồ, một cảm giác đầy thăng hoa...

- Mộc Mộc, nói muốn anh đi

~Lại là giọng nói đó, giọng nói đầy mỉa mai hoặc, như rắc bùa trong đó vậy...một thứ bùa mang tên...

Tình yêu...

- Em...em muốn anh...

Cô sắp không chịu nổi nữa rồi, khi mà anh cứ liên tục khiêu khích cô bằng cái lưỡi nhạy cảm đó.

Hắn dừng lại, bế cô lên đặt phía trên đùi hắn.

- Em giúp anh đi, giải thoát cho nó

~Cô ngoan ngoãn gật đầu làm theo, lí trí của cô bây giờ đã hoàn toàn bị hắn thống trị. Cô cởi chiếc quần lót của hắn ra, cự long đã căng cứng từ lúc nào rồi. Cô cúi đầu xuống ngậm lấy nó như một que kem, cứ mút lên mút xuống khiến hắn cảm thấy càng phần khích hơn.

Hắn không kiềm nổi, một dòng sữa trắng được phun ra trong miệng cô. Gương mặt xinh đẹp đã dính đầy chất dịch của hắn.

Hắn quá bị kích thích bởi cô, đôi tay to lớn ném cô lên giường, đưa cự long ngay gần miệng âm đạo của cô, rồi cứ thế tiến thẳng vào. Sự kích thích bất ngờ khiến cô nhắm mắt lại phát ra những âm thanh đầy yêu kiều.

- A

- Bà xã, em khít chặt quá đó nha ~

Hắn không kiềm được liền bắn vào cơ thể cô, sự thiếu thốn của cô đã được hắn lấp đầy, giờ đây cơ thể đầy thỏa mãn.

Âm thanh rên rỉ của cô cùng tiếng thở gấp của hắn hòa làm một, một thứ âm thanh đầy sự kích thích.

Đôi chân thon dài của cô vòng qua eo hắn, đôi tay thì ôm chặt bắp vai to lớn, đôi bông đào dính chặt vào cơ thể khiến hắn càng cảm giác đầy hưng phấn hơn.

Bức tranh người con gái và người con trai dính chặt nhau trong màn đêm đầy tĩnh mịch thật sự rất mê người, rất đẹp...

Cứ như thế 1 lần, 2 lần, 3 lần...rồi đến thứ N lần, những sinh linh bé nhỏ được lấp đầy trong người cô, tinh lực của hắn phải nói là quá mạnh.

Rồi cô mệt lả người, thiếp đi lúc nào không hay...

Hắn vẫn miệt mài với công việc hiện tại... cơ thể cường tráng sung sức, đầy tinh lực...

5. Chương 5

Một buổi sáng nữa lại bắt đầu...

- Mộc Mộc, cậu nghe tin gì chưa?

Cô đang uể oải trên bàn vì đêm qua bị hành hạ suốt đêm, mệt lả người ra.

- Chưa...mình không quan tâm mấy!

Cô chẳng hứng nữa rồi, mệt mỏi quá tâm trí nào mà học đây.

- Thầy dạy Toán lớp mình...thật ra...là tổng tài của tập đoàn P.O.W đó! Hết hồn chưa! Tổ nghe tin này xong thì giật nảy mình lên.

- Ủ thì hết hồn...

Quy Quy nghe xong hết hứng muốn nói chuyện với cô. Câu trả lời gì đâu mà nghe thấy ghét ghê...

- Cậu nhát nhẽ quá đấy! Tổ về chỗ đây! Sắp bắt đầu tiết học rồi!

Cô không muốn nói chuyện nữa, lại còn nhắc đến ông chồng xấu xa của cô nữa, khiến cô càng thấy ghét hơn, giờ nhích toàn thân là thấy đau đến thấu tủy rồi.

Hắn từ ngoài bước vào lớp, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm cô, không chịu rời đi chỗ khác.

Cô cũng chả còn tâm trí để học nữa, vẫn không thèm để ý tới hắn.

Mộc Mộc đột nhiên hứng hờ, làm hắn không hề vui tí nào.

- Mộc Mộc, em có thể thẳng lưng nhìn thầy không?

- Dạ!

- Mộc Mộc, em lên đây giải bài này cho thầy!

- Vâng!

- Mộc Mộc, lên phòng giáo viên gặp tôi!

Lần này nụ cười xảo quyệt lại nở trên môi hắn.

- Dạ...Hả! Sao chứ!

Hắn hành hạ cô cả đêm qua chưa đủ hay sao, còn đến trường bắt bẻ cô nữa chứ!

Cốc Cốc

- Thưa thầy! Em là Mộc Mộc!

Cô mệt mỏi gõ cửa, tâm trạng không hề vui chút nào, hắn dám lấy thân phận thầy giáo để uy hiếp, bắt nạt cô thì đợi sau khi tan học cô sẽ cho hắn biết thế nào là một người vợ “tốt”.

- Vào đi!

Cô đẩy cửa bước vào, hấn đang ngồi làm việc rất nghiêm túc, người đàn ông này dù trong tư thế nào đi nữa thì cũng rất cuốn hút người nhìn, đặc biệt là phụ nữ!

Hấn bỏ đồng tài liệu xuống, nhìn thấy gương mặt xanh xao mệt mỏi của cô, lòng có chút đau, vội đứng dậy tiến lại gần cô, ánh mắt vô cùng nhu mì.

- Vợ à! Anh xin lỗi! Là tại đêm qua anh không tốt!

Cô hất tay hấn ra, đêm qua cô cùng hấn cả đêm ân ái, nhưng người chịu thiệt lại là cô. Ai bảo cô có người chồng tình lực quá mạnh thế này cơ chứ!

- Cấm anh một tháng không được đụng vào em!

Cô giận dữ tuyên bố, ánh mắt không thềm để ý đến hấn dù chỉ là 1 giây.

Hấn sưng sốt, hấn vừa bị cô cấm túc ư!

Lại tận một tháng!

Hấn sao có thể chịu nổi được chứ!

- Em đừng giận nữa mà, chiều nay anh rảnh chở em đi chơi, em thích không!

Cô liếc hấn, hấn lại dụ dỗ cô ư! Hừ! Đâu có dễ!

- Chiều nay tôi có hẹn với bạn rồi!

Ánh mắt hấn nổi lên một tia đa nghi, bạn sao?

- Là nam hay nữ!

Hấn lạnh giọng nói với cô, không khí đột ngột trở nên căng thẳng!

- Nam hay nữ cũng không liên quan tới anh!

Cô khoanh tay tính bỏ đi, cái tính tình ghen tuông đó của hấn cô còn lạ gì, bạn gái thì cô đếm không xuể, còn bạn nam thì chỉ trên đầu ngón tay.

Mộc Mộc vừa nắm tay vịn thì bị hấn giữ lại. Bàn tay to lớn vòng qua chiếc eo con kiến, đầu hấn gục sát vào cổ cô, hơi thở nóng phả vào chiếc cổ trắng nõn nà.

- Anh xin lỗi! Đừng giận nữa! Em mà lạnh nhạt với anh thì anh sẽ chết cho em xem đó!

Ôi trời! Cô cũng lạy độ mặt dày của hấn luôn! Rõ ràng người đau muốn chết là cô mà!

Bàn tay to lớn lại tham lam rờ mò từng đường cong, hơi thở của hấn càng gấp gấp hơn.

Cô hoảng sợ đẩy hấn ra. Nếu thêm một giây nữa thôi là cô coi như lại bị “lên thớt” lần nữa.

Gương mặt đỏ ửng, đôi môi hơi rung rung, bàn tay run rẩy chỉ về phía hấn!

- Anh... Từ hôm nay đừng bước vào nhà nữa!

Cô chỉ thẳng mặt tuyên bố, lời lẽ đầy sự phẫn nộ. Hấn thực sự quá nguy hiểm!

Nói xong cô chạy thẳng ra ngoài, không là sẽ bị hấn giữ lại mất!

Hấn vẫn ngơ ngác ở đó, ánh mắt đang nhìn cô đột nhiên cúi xuống nhìn ” thẳng nhỏ”.

Nó đã căng cứng từ lúc nào không hay!

Cấm túc 1 tháng đã là quá rồi!

Đằng này còn không được vào nhà!

Hấn...sẽ ra sao đây! Cô chơi chiêu này quả thực... quá độc rồi!

6. Chương 6

Vừa đi, Mộc Mộc vừa cầm điện thoại xem gì đó, khuôn mặt trông rất hả hê, sung sướng.

Một tin nhắn lại đến, đây đã là lần thứ 30 rồi.

Nội dung chỉ duy nhất một câu ” Vợ ơi, anh biết lỗi rồi! Đừng giận anh nữa nhaj, người gửi ”Chồng yêu cute phô mai que”.

Hừ! Để coi hần được bao lâu! Dám sắc lang cô hả?

Đang mải miên suy nghĩ, cô vô tình va vào một người phụ nữ, giấy tờ của cô ấy rơi hết xuống đất, cô hốt hoảng cúi xuống nhặt, thật là có lỗi mà!

- Xin lỗi, thật lòng xin lỗi cô, của cô đây.

Cô cúi húi xếp gọn xấp giấy tờ rồi hai tay đưa cho người phụ nữ kia.

Cô ngẩng mặt lên nhìn rõ gương mặt của người phụ nữ kia, cô ấy rất xinh đẹp nhưng gương mặt có hơi xanh xao, bàn tay thì đang sờ bụng, ánh mắt thì vô hồn không có sức sống...

Cô cũng hiểu được phần nào...

Cô ấy nhìn rất mệt mỏi...

- Cô có sao không? Có cần tôi giúp gì không?

Người phụ nữ kia chỉ lắc đầu rồi bỏ đi, ánh mắt vô cùng khó hiểu, cô ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Cô gái kia đi được 5, 7 bước gì đó thì cô mới quay gót đi, nhưng dưới chân lại vô tình đạp phải cái gì đó.

Hửm! Cái gì đây! Một tờ giấy khám thai...

Thì ra tên cô ấy là...Tổ Tổ!

- Này cô ơi, cái này của cô phải không?

Cô nhanh chóng chạy lại về cô gái tên Tổ Tổ kia! Ánh mắt cô ấy đúng thật rất đẹp nhưng ẩn chứa trong đó...sao lại là nỗi buồn chứ!

- Cảm ơn cô!

Cô ấy cúi xuống, bàn tay gầy gò nhận lấy tờ giấy rồi bỏ đi, cô ấy lặng lẽ bước, bước chân đầy nặng nề...

Cô ấy nhìn thật tội nghiệp! Vô cùng bi thương!

Loanh quanh một hồi, cô cũng về đến nhà, căn nhà này cô và hần được ba mẹ chồng tặng khi mới lấy nhau, họ rất yêu thương cô nên cô được cưng chiều như con gái ruột vậy, cũng may cô không phải gặp cảnh mẹ chồng, nàng dâu.

Nói là đi chơi với bạn, cũng chỉ là cái cớ thôi, cô cũng không muốn về đêm, mất công lại mang tiếng xấu cho nhà chồng...

Cô là một người được học các qui tắc lễ nghi từ nhỏ nên rất tôn trọng các phép tắc...

Vừa bước vào cửa nhà cô đã thấy phải một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng, đôi chân cứng đờ, đôi môi hơi run run, bàn tay nắm chặt vào cánh cửa, ánh mắt vô cùng tức giận.

- Hai người đang làm cái gì vậy?

Một cảnh tượng khiến người khác nhìn thấy sẽ hiểu lầm ngay...

Cô dạy hóa của cô đang dè lên chồng cô, tư thế của họ vô cùng ám muội.

Cô ta tên là Hải Ninh, giáo viên dạy môn hóa của cô.

Hắn thấy vậy liền đẩy cô ta ra, nhanh chân chạy lại đến gần cô, bàn tay tính nắm nhưng lại bị cô hất ra, ánh mắt vô cùng phần nộ liếc nhìn hắn.

- Không phải như em nghĩ đâu! Tất cả là hiểu lầm thôi.

Hải Ninh thấy vậy cũng vội đứng dậy, khuôn mặt khẽ nhếch lên cười.

- Cô và thầy là vợ chồng! Em có quyền gì mà la hét ở đây?

- Cô đang nói gì vậy, cô Hải Ninh?

- Cái gì! Vợ chồng sao?

Cô tròn tròn mắt nhìn cô ta, rồi quay sang liếc hắn, bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm.

Đôi môi nhếch lên điệu cười.

- Anh...Anh...dám....

Cô gần từng chữ, gương mặt đã tối sầm lại, hàm răng bấu chặt vào nhau.

- Em đừng hiểu lầm, chỉ là...

Hắn vội lấy nắm lấy tay cô, cô tức giận hất ra...

Chưa bao giờ máu ghen trong người cô sôi sùng sục như bây giờ cả. Cô tức giận móc điện thoại ra, ấn vào một dãy số gì đó, rồi òa lên khóc như một đứa trẻ.

- A lo, mẹ chồng hả! Chồng con ngoại tình rồi! Mẹ phải làm chủ cho con! Con phải làm sao bây giờ? Hu Hu Mẹ ơi!

Giọng nói vô cùng uất ức của cô, cộng với những giọt nước mắt cũng đủ khiến người nghe xiêu lòng.

Cuộc gọi của cô khiến hắn và Hải Ninh chỉ biết đứng ngạc nhiên tròn tròn con mắt mà nhìn.

7. Chương 7

Một bầu không khí vô cùng căng thẳng bao trùm căn phòng.

Một người phụ nữ với phục trang trông rất đắt tiền, nhẹ nhàng nâng tách trà lên nhấp một miếng.

- Nói đi, chuyện này là sao?

Bà cất tiếng nói đầy quyền lực.

- Mẹ à! Mọi chuyện đều hiểu lầm thôi! Cô ấy chỉ vô tình ngã vào người con thôi.

Cô ngồi bên cạnh ôm bà khóc thút thít.

Anh đứng giải thích, khuôn mặt vô cùng khó xử, Hải Ninh thì vẫn bình tĩnh khẽ nhếch môi cười.

- Thưa bác, cháu rất yêu anh Dương, mong bác tác thành cho tụi cháu.

- Đây, cô đang nói cái gì vậy?

Bà chau đôi mày lại, khuôn mặt tỏ vẻ không vui.

- Cô có biết mình đang nói gì không?

Ánh mắt sắc bén nhắm đến Hải Ninh, cô ta có phần run sợ chùn bước. Đôi môi rung rung, hàm răng khẽ nghiến chặt vào nhau.

- Cháu biết...

- Hừ! Con dâu tôi đang ngồi bên cạnh mà cô còn dám đòi cưới thằng Dương, cô có thấy mình nực cười không?

Một cuộc đấu khẩu giữa hai người phụ nữ bắt đầu. Không khí vô cùng căng thẳng.

- Cháu đã từng tốt nghiệp ở đại học Harvard, ba cháu là hiệu trưởng của trường này, mẹ cháu là một doanh nhân vô cùng thành đạt, thử hỏi cháu có chỗ nào không xứng chứ!

Cô khề nhếch môi cười, đứng lên nói thẳng vào mặt cô ta.

- Chỉ là tép riu mà đòi hóa phượng hoàng, cô nghĩ mình đang là mẫu nghi thiên hạ sao?

Câu nói khiến gân xanh nổi đầy trên mặt Hải Ninh, chứng tỏ cô ta đang rất tức giận, bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm.

Hắn đứng ngoài cuộc trò chuyện, lần đầu nghe cô nói chuyện kiểu này nên không nhịn được mà cười.

Cô quay sang liếc hắn một cái, hắn thấy vậy im re không dám nhúc nhích, đúng là vợ là trên hết mà.

- Được rồi con dâu, đừng đôi co với hạng người này nữa! Chúng ta đi thôi!

- Dạ thưa mẹ!

Cô nhẹ nhàng đỡ bà đứng dậy, nhưng Hải Ninh quyết không chịu từ bỏ, vội vã quỳ xuống nắm lấy chân bà.

- Bác à! Ngày đó cháu cũng yêu anh ấy mà, sao bác lại cho cô ta làm con dâu bác chứ! Bác đã hứa sẽ đợi cháu tốt nghiệp đại học rồi cho cháu làm con dâu mà! Hu Hu...

Hải Ninh bật khóc trong đau đớn.

Cô sững sờ quay sang nhìn hắn, đôi mắt hắn... đang lẩn tránh cô, rõ ràng là đang giấu cô điều gì chứ?

Cô cúi xuống nhìn Hải Ninh đang ôm chặt chân mẹ chồng, nhất quyết không buông. Đôi mắt đó không hề...có chút dối trá, ánh mắt chứa đựng rất nhiều tình yêu...

Thì ra...bọn họ...đã từng yêu nhau...!

Tim cô bắt đầu co thắt lại, cố gắng để không thể hiện ra ngoài, vẫn cố mỉm cười cho qua chuyện, cô tưởng chồng cô chỉ yêu mình cô thôi chứ, thì ra cô lại là người đến sau...

- Hai người đã từng là...người yêu sao?

- Đúng vậy, cô chỉ là người phá hoại hạnh phúc của chúng tôi thôi!

Cô không quan tâm, cô chỉ muốn nghe hắn nói, chỉ muốn nghe chính miệng hắn thừa nhận! Tất cả chỉ là giả dối thôi phải không?

...

Hắn vẫn không nói gì! Vậy là...đúng rồi! Hắn vốn không biết nói dối mà...!

Tình yêu mà cô coi trọng bấy lâu nay, thì ra cô chỉ là người thay thế cho cô ấy!

Từng giọt, từng giọt nước mắt kiềm chế này giờ đã rơi xuống.

- Con dâu, con đừng tin lời hồ ly tinh nói! Tất cả chỉ là bịa đặt thôi!

Bà vỗ nhẹ tay cô, nhìn thấy cô khóc vô cùng bối rối. Hắn thấy vậy liền chạy lại dỗ dành cô nhưng lại bị cô đẩy ra.

- Được rồi, chuyện này em sẽ suy nghĩ lại, tối nay em sẽ về nhà mẹ ngủ, anh ở nhà nhớ ăn uống cẩn thận, đừng thức khuya.

Nói xong cô buông tay, chạy thẳng ra ngoài, trái tim đau đớn vô cùng đau đớn...

- Mọc Mọc...!

Thì ra hẳn không yêu cô, lấy cô chỉ là bị gia đình ép buộc, vậy mà cô cứ tưởng...
Trên khóe môi Hải Ninh khẽ giật lên điệu cười ngạo mạn, ánh mắt vô cùng căm phẫn nhìn tất cả.
Hừ! Vở kịch này...tôi mới là nữ hoàng...
Tất cả những gì tôi không có được, nhất định sẽ đập đổ hết...
Cả anh nữa...tình yêu của em...anh Dương...
Chúng ta rồi sẽ lại hạnh phúc như xưa thôi, phải không?
Nếu ngày đó, mẹ anh không cấm đoán em thì giờ chúng ta đã có con rồi và sống hạnh phúc rồi, phải không?
Nghĩ đến đây, rằng cô ta nghiêng chặt lại, bàn tay cuộn lại thành nắm đấm....
Tất cả, chỉ là mới bắt đầu thôi...
Hãy cứ chờ đợi màn kịch ở phía sau đi!
Sẽ rất hay và hồi hộp mà trong đó các người chính là... nhân vật chính...

8. Chương 8

Một quán cafe nhỏ ven đường, quán cafe này trang trí trông rất tỉ mỉ, khá sạch sẽ, đẹp đẽ, cách bài trí các vật dụng cũng rất khoa học, khiến thực khách nhìn vào không chán mắt, các cây xanh cũng được trồng khá tỉ mỉ.

- Có chuyện gì cô nói đi! Em không có thời gian, chiều em còn có tiết học nữa.

Ngồi phía diện Mộc Mộc không ai khác chính là Hải Ninh - người tình cũ của Trần Dương.

Cô ta khẽ nhếch môi cười, nhấp miếng cafe một cách quý phái.

Rồi lấy trong túi sách ra một xấp hình ảnh, ném lên bàn, những bức hình đó khiến tim cô thất lại, đôi môi hơi run rẩy, hình ảnh rất rõ nét.

- Đây là những hình ảnh khi tôi và anh Dương đang quen nhau, chúng tôi đã rất hạnh phúc cho đến khi mẹ anh ấy biết chuyện và cấm tôi và anh ấy qua lại. Còn đây là vật đính ước giữa tôi và anh ấy.

Cô ta rút ra một chiếc vòng ngọc, trên đó có khắc tên cô ta một cách tỉ mỉ, đầy tinh xảo.

Cô run lấy bầy, bàn tay run rẩy chạm vào những bức hình kia, trông họ đã rất vui vẻ, rất...hạnh phúc...ánh mắt của cô ấy trong tấm hình này ẩn chứa tình yêu đầy mãnh liệt. Và còn cả vật...đính ước kia...

- Không hiểu sao mà anh ấy lại lấy cô, chắc là tại vì cô có...ánh mắt giống tôi chẳng?

Cô ta ngáp ngừng từng chữ cuối, ý muốn nhấn mạnh khiến cô rơi vào tuyệt vọng.

Cô đau đớn, xoa tim mình, nơi này...đang gào thét...

Giống nhau...ánh mắt...sao!

Vậy mà, trước giờ cô cứ tưởng hẳn yêu cô là thật lòng chứ. Thì ra...cô là vật thay thế? Cô tưởng mình lấy hẳn sẽ hạnh phúc chứ, thì ra cô lại đi phá hoại hạnh phúc...của hai người bọn họ...!

- Xin cô buông tha cho anh ấy, anh ấy lấy cô cũng sẽ chẳng hạnh phúc đâu, cô nên buông bỏ tất cả trước khi quá muộn đi! Tôi khuyên cô thật lòng đấy! Người đau khổ về sai...không ai khác chính là cô thôi!

Những giọt nước mắt rơi lã chã trên tấm hình kia, một giọt chạm khẽ vào gương mặt đang cười của hắn...nụ cười đó đã khiến cô say nắng ngay từ lần gặp đầu tiên...!

...

Đôi chân nặng nề, lê thê từng bước, vừa bước đến cổng trường, cô đã bị mọi người nhìn chăm chăm, còn xì xòm gì nữa, nhưng cô không quan tâm, trái tim cô giờ đâu muốn chết, không còn lòng dạ để ý họ muốn nói gì nữa...

” Nhìn kìa, có phải là cậu ấy không?”

” Đúng rồi, là cậu ta đó...”

” Thật sao...!”

” Thật không ngờ...”

...

Lời xì xầm cứ liên tục vang đến tai cô, không hiểu cô làm sao lại trở thành đề tài của bọn họ rồi.

Đang mải mê suy nghĩ, cô bị một bàn tay kéo lại.

- Quy Quy...

Thì ra đó là cô bạn thân. Ánh mắt cô ấy có vẻ rất gấp gáp.

- Đi theo mình mau, không còn thời gian để nói đâu?

- Sao chứ! Đi đâu...!

Chưa kịp dứt câu, cô đã bị cô bạn thân kéo đi, đôi chân cứ chạy mà không biết điểm đến là đâu.

...

Nhà vệ sinh nữ.

- Cậu nói đi, có phải thật không?

Quy Quy nắm chặt vai cô, lắc nhẹ.

- Cái gì chứ? Cậu đang nói gì vậy?

Cô thật sự không hiểu, từ lúc bước vào trường đã thấy kì lạ rồi, mọi người cứ nhìn cô chăm chăm, rồi nói gì đó.

Giọng nói của Quy Quy có chút vội vàng, đôi mày hơi chau lại.

- Thì là chuyện cậu và thầy Dương là...vợ chồng!

Sao chứ! Sao chuyện này...!

- Sao cậu lại biết!

Gương mặt hoảng hốt, hàm răng khê chạm nhau, hàng lông mi khê rung lên, khiến Quy Quy đã biết được đáp án.

- Vậy là đúng rồi! Không hiểu sao lúc chiều tớ đi căn tin mua nước nghe họ xì xào về cậu, điều tra ra thì biết có người phao tin chuyện cậu và thầy Dương đã kết hôn!

- Cái... gì! Mình...

- Thôi được rồi, cậu cứ bình tĩnh, trước hết phải để chuyện này yên xuống đã, vì thầy là thần tượng của nhiều bạn nữ trường này, nên khi họ biết chuyện này đâm ra...

Cô giật nảy mình, lời nói ngập ngừng cũng khiến cô hiểu đôi phần.

- Cậu hãy đi kiểm thầy ấy đi! Tớ sẽ luôn ở phía sau hỗ trợ cậu! Sẽ không để ai tổn thương cậu đâu! Vì chúng ta là bạn thân mà!

Câu nói đó của Quy Quy khiến cô cảm động vô cùng, thật tốt khi có một người bạn như vậy...!

Cô quả là một người may mắn, thật sự rất may mắn, nhất định cô phải giữ chặt tình bạn này.

- Cảm ơn cậu...vì đã là bạn của mình!

Cô khẽ gạt giọt nước mắt hạnh phúc kia đi, mạnh mẽ đối mặt với những tin đồn kia, cùng nhau giải quyết thôi!

9. Chương 9

Chiều hôm đó.

Hắn cũng không về trường, cô đợi mãi trong phòng giáo viên, 1 tiếng rồi 2 tiếng rồi đến 4 tiếng, trời đã chập tối.

- Mộc Mộc, cậu còn đợi thầy ấy sao?

Quy Quy mở cửa ghé đầu vào nói.

- Tớ...

Cô định nói gì đó, nhưng đột nhiên ngừng lại, đôi mắt sụp xuống. Trái tim hơi nhói đau.

- Được rồi, đừng buồn nữa, tớ dẫn đi ăn, chịu không?

Quy Quy nhanh chóng bước vào, đôi tay quàng lên vai Mộc Mộc, miệng vẫn cười đến nỗi tí hết cả hai mắt.

Cô khẽ lắc đầu.

- Sao vậy?

- Cậu bao, tớ hết tiền rồi!

...????

[...]

- Được rồi, ok thôi! Đi nào.

Mộc Mộc đứng dậy, ánh mắt vẫn không đổi, trước lúc đi còn ngoái đầu nhìn lại lần nữa.

Anh ấy không về!

Anh ấy thực sự không nuôi tiếc mình.

...

Quán ăn Tanma, chuyên phục vụ đồ ăn vặt cho giới trẻ. Quán trang trí theo kiểu màu xanh là màu chủ đạo, xung quanh là các vật dụng vô cùng dễ thương, nào là gấu bông, ly, cốc, muỗng, ngoài ra còn có các tiểu mèo con vô cùng cute.

- Chuyện của thầy và cô đã lộ hết trường rồi, cậu tính thế nào, bọn họ đồn cũng nhanh thật.

Cô khẽ chau mày.

- Có phải bọn họ nói mình là kẻ thứ 3 phá hoại hạnh phúc của người khác không?

- Cậu đang nói gì vậy? Người thứ 3 mới là cô ấy chứ!

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi lã chã trên bàn. Cô cúi mặt xuống, mái tóc dài che cả khuôn mặt.

- Hu Hu, Quy Quy ơi tớ làm sao đây? Hu Hu Hu Hu Hu

- A! Đừng khóc, đồ ăn ra rồi kìa!

Quy Quy hốt hoảng vội lấy giấy chùi nước mắt cho cô.

Cô chùi chùi nước mắt, nước mũi dính tèm lem, cô ngước mắt lên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mặc dù được bao nhưng cũng không hề vui tí nào.

Quy Quy khẽ liếc cô, ánh mắt cô vẫn không chuyển rời, ngược lại còn kinh ngạc.

- Cậu nhìn gì vậy?

Quy Quy nhìn ra cửa sổ, hai mắt tròn tròn lên.

- Đó chẳng phải thầy Dương với cô Văn sao? Sao bọn họ lại đi cùng nhau...

Nơi bọn họ sắp vào chính là...khách sạn.

Tim cô như xé thành từng mảnh, chồng cô ngoại tình ngay trước mặt cô, cô có thể làm gì bây giờ, trong khi cô mới là người thứ 3...

Tâm trạng nặng nề, đôi mắt mệt mỏi nhắm vào, đầu khê đau, vì suy nghĩ chuyện đó mà cả đêm qua cô không ngủ được.

- Chắc có hiểu lầm thôi phải không?

-...

- Cậu...có yêu thầy không?

Quy Quy nhìn cô.

- Có...nhưng mà giờ thì sao chứ, anh ấy đã yêu người phụ nữ khác, còn dắt cả cô ta vào khách sạn rồi mà, cậu nghĩ xem mình nên làm gì bây giờ...

Cảm giác bị phản bội là như thế này sao...Đúng là thật đau mà...Nó cứ nhói nhói trong tim cô, muốn hét lên cũng chẳng được, giữ lại trong lòng cũng chẳng xong.

...

Trở lại về căn nhà mà cô và hấn đã từng sống chung, nơi đây lúc trước không phải rất vui vẻ sao, góc tường đó, hấn đã nhẹ nhàng hôn cô vì ghen, nơi đó cô đã từng học bài cùng hấn,...

Giờ chỉ còn lại là quá khứ...

12 giờ đêm.

Màn đêm im ắng đến đáng sợ, bóng người con gái vẫn đứng ở cửa sổ mong ngóng điều gì đó.

Đêm nay hấn không về!

Cũng phải, hấn cùng cô ta vào khách sạn cơ mà, sao có thể về đây được chứ. Cô sao giống “vợ hờ” vậy!

Chỉ còn lại sự cô đơn, trống trải, tiếng gió heo hút thổi vào căn phòng bị bóng đêm bao trùm kia, nỗi đau này ai thấu đây?

...

Két!

Cánh cửa mở ra!

Một bóng người cao lớn bước vào. Cô hốt hoảng quay lại.

Hấn bước vào, cao cao tại thượng như một vị thần, lạnh lùng lãnh huyết.

- Em về rồi sao?

Hấn ôn tồn hỏi cô. Cô khẽ liếc lên chiếc áo sơ mi của hấn.

Một dấu son môi, chắc là...dấu tích sau vụ ân ái kia rồi!

- Chúng ta...li hôn đi!

Cô bất ngờ tuyên bố khiến hấn giật nảy mình.

- Em đang nói gì vậy?

Hấn tức giận hét lên, dồn cô vào bức tường, ánh mắt nổi rõ sự không vui.

- Không phải tôi là người thứ 3 sao, tôi làm vậy là thỏa mãn cho hai người rồi, tôi còn trẻ, tôi vẫn có thể tự lập được, nếu sống với anh với cái cảnh “chung chồng” này, tôi không chịu được, anh soạn đơn đi rồi mai đưa tôi kí, chúc hai người hạnh phúc.

Cô đẩy mạnh hấn ra, chạy thật nhanh ra ngoài cửa, bàn tay khê ôm miệng khóc nức nở.

Cô đã cố gắng kiềm chế mình không được rơi lệ rồi mà, tại sao lại vẫn không được thế này...

Hấn đứng như trời trồng, bàn tay nắm chặt đấm thật mạnh vào bức tường, đôi mày khê chau lại.

Không có sự cho phép của tôi, em dám li hôn!

...

— hết chap 9 —

10. Chương 10

Đã 1 tuần rồi, cô luôn tìm cơ hội lẩn tránh hấn, hấn cũng không còn đến dạy ở trường nữa, mọi chuyện cũng bắt đầu lắng xuống, không còn nghe những tiếng xì xào bàn tán về cô, chỉ có điều cô cảm thấy càng ngày càng biếng ăn, ăn vào thì lại buồn nôn, cơ thể vô cùng khó chịu.

...

Bệnh Viện Tỉnh.

- Sao cơ! Bác sĩ liệu có nhầm lẫn gì không?

- Cô đã có thai gần 1 tháng rồi! Sao có thể nhầm lẫn được chứ, cô nghĩ xem tháng này cô bị trễ bao lâu rồi.

- Cũng gần 3 tuần gì đó rồi!

- Vậy là đúng rồi, cô có thai mà cũng không nhận ra sao, có phải hay có triệu chứng buồn nôn, hay thấy trong lòng buồn bực thất thường không?

Cô gật đầu lia lịa. Là lần đó, cô quên mất uống thuốc, đứa trẻ này...

...

Đứa trẻ này mang dòng máu của anh ấy, nhưng anh ấy lại yêu người khác, cô nên làm sao bây giờ, nếu nó sinh ra không có cha nhất định sẽ bị bạn bè ghê lạnh mắt, mẹ nên làm sao đây?

Đang mơ màng đi bỗng tiếng chuông điện thoại làm cô giật mình.

- Alo, Mộc Mộc hả?

- Ủ, sao vậy!

Giọng Quy Quy có vẻ hơi gấp gáp.

- Cậu biết tin gì chưa?

- Chưa.

- Thầy Dương...nghe nói công ty bị phá sản rồi...vì quá đau buồn nên thầy ấy quyết định tự sát, đang ở bệnh viện S đó, cậu mau tới nhìn mặt thầy ấy lần cuối đi.

- Sao...sao chứ...

Bộp...

Điện thoại rớt xuống đất, đầu óc cô cảm thấy quay cuồng, bàn tay run rẩy sờ lên ngực, thở một cách gấp gáp, đôi môi mím chặt, khuôn mặt xanh xao không còn chút máu.

Đôi chân không thể chần chừ chạy nhanh đến đường lớn rồi gọi một chiếc taxi.

Tâm trạng của cô hiện giờ rất rối bời, mới một tuần không gặp mà hẫng đã trở thành như vậy rồi. Cô khẽ sờ bụng. Ánh mắt ôn nhu nhìn lâu, nụ cười hiền hòa, thì ra cảm giác làm mẹ vô cùng thiêng liêng và ấm áp như vậy.

- Con à, chúng ta cùng đi thăm cha con nha.

...

- Bác tài, phiền ông có thể chạy nhanh hơn được không?

- Cô gái, vậy là quá nhanh rồi, nếu nhanh nữa là bị công an tít còi mất, cô cũng nên thông cảm cho tôi, chiếc xe này là nơi tôi kiếm kế sinh nhai, ở nhà còn có con nhỏ nữa, nếu bị phạt tôi sợ...

- Được rồi, tôi hiểu, bác tài cứ tập trung lái đi.

...

Cảm giác vô cùng gấp gáp, lo lắng, bồn chồn, bàn tay khẽ siết chặt lại. Đôi mày hơi cau lại, nhìn dòng người tấp nập đang nhích từng chút vì bị kẹt xe.

Anh nhất định không được có chuyện gì đâu đó, con tôi cần có cha, tôi cũng không muốn trở thành góa phụ đâu.

Từng giọt nước mắt lại rơi lã chã, cô đã cố gắng kiềm chế rồi, nhưng vẫn không thể nào nín được, trái tim cô đang siết chặt lại, lúc trước hạnh phúc cô không biết gìn giữ giờ lại thành ra như vậy, có phải anh chán cô nên mới đi tìm khẩu vị mới, đến nỗi tan gia nát cửa thế này...

Em xin lỗi, bây giờ em mới nhận ra mình không thể sống mà thiếu anh, chúng ta có con rồi, chúng ta vẫn có thể làm lại từ đầu mà, phải không?

Em sẽ chờ, cho nên anh hãy cố gắng vì em và vì con...!

11. Chương 11

Xe vừa cập bệnh viện là cô đã chạy ngay vào trong, ánh mắt lo lắng đảo khắp nơi.

- Mộc Mộc, ở đây.

Quy Quy đứng từ xa vẫy vẫy tay cô. Cô hít hải chạy đến.

- Anh ấy sao rồi?

Cô nắm chặt tay Quy Quy, rồi rít hỏi.

Cô bạn thân chỉ lắc đầu.

- Hết hi vọng rồi!

Cô chết lặng, đôi chân run run ngã xuống đất.

- Không thể nào, không thể nào...

Cô lắc đầu liên tục, nước mắt chậm chậm rơi, bàn tay bấu chặt vào nền nhà.

- Cậu hãy vào gặp thầy ấy lần cuối đi! Thầy rất nhớ cậu.

Quy Quy khẽ chạm tay cô, truyền hết sức mạnh cho Mộc Mộc, trái tim cô hiện giờ đang thắt chặt lại đến ngạt thở, cô dồn hết sức đứng dậy, cố bước từng bước tiến vào căn phòng, lồng ngực đập “thình thịch” dường như có thể nghe thấy.

...

Trần Dương nằm bất động trên giường, gương mặt xanh xao như không còn máu khiến trái tim cô siết lại đau đớn.

Gương mặt này mới hôm nào còn cười đùa với cô, còn nịnh cô trên lớp học cơ mà sao giờ lại thành ra thế này, từng giọt từng giọt nước mắt khẽ chạm đất, con cô thì phải làm sao, sao hắn có thể nhẫn tâm để một đứa trẻ không có cha được chứ.

- Anh Dương,... anh tỉnh dậy đi, em là Mộc Mộc đây, em sẽ không... búống bình nữa, sẽ không... đòi li dị nữa, sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh mà, anh... tỉnh lại đi. Cầu xin anh mà...hu hu...hu...Em...yêu anh...yêu rất nhiều...cho nên anh...đừng...hu...hu...hu...

Mộc Mộc kiệt sức quỳ xuống dưới sàn, bàn tay nắm chặt vào thành giường, nước mắt cứ thế rơi ngày một nhiều hơn. Trái tim này chả khác đã chết theo hắn rồi. Tại sao chứ? Cô nên làm gì bây giờ...?

- Anh nỡ để con chúng ta không có cha ư?

Cô ngập ngừng, giọng nói pha chút nước mắt bi ai. Con cô sẽ ra sao đây? Rồi mai này nó hỏi cha nó đâu...cô sẽ trả lời làm sao?

- Em có thai rồi sao?

- Đúng vậy, nó đã được...gần 1 tháng rồi... Hả...Cái gì?...

Cô sững sốt ngắc đầu lên nhìn, hắn khỏe mạnh ngồi dậy cười hí hửng.

- Vậy là anh được làm cha rồi sao?

- Anh...chuyện này...là sao?

Cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây cả, không phải hắn đã...

Cánh cửa phòng đột ngột mở ra, mọi người xông vào, trong đó có mẹ chồng, Hải Ninh và Quy Quy... Mọi người đều cười rất tươi.

- Cái gì vậy? Chuyện này là sao!

Cô ngơ ngác đứng dậy, trong lòng vạn lần bối rối, chuyện này rốt cuộc là sao đây?

Hắn đứng dậy ôm cô vào lòng. Âu yếm nói.

- Tất cả chỉ là màn kịch để thử em thôi! Không ngờ lại khiến em buồn như vậy...anh xin lỗi.

...???

- Kịch...màn kịch sao?

Cô thét lớn, bàn tay chùi chùi nước mắt. Dần dần não cũng thông.

- Đúng vậy!

- Vậy cô Hải Ninh...còn chuyện phá sản...rồi tự tử...

Hắn mỉm cười.

- Hải Ninh là chị gái anh từ Mỹ mới về...còn phá sản với tự tử là giả...tất cả mọi chuyện đều là giả...chỉ để thử lòng em...xem em yêu anh đến đường nào!

Cô bất động, thì ra...thì ra...cô là con ngốc trong truyện này, thì ra họ đã thông đồng bí mật với nhau...mọi chuyện đều là màn kịch...một màn kịch...ha ha ha...thật vui mà... cô lại là nữ chính nữa chứ... Chuyện này thật buồn cười.

- Ha ha ha...

Cô bất giác cười lên, mọi người cũng cười theo, hần còn gãi gãi đầu, cười mỉm.

- Thợ trang điểm này cũng tài thật, trang điểm cho anh cứ như người chết ấy. Mai mốt phải thưởng hậu hĩnh mới được.

- Ha ha ha...vui ghê...

Cô cười cười theo hần, ánh mắt nổi lên tia tức giận.

- Chúng ta li hôn đi! Ngay lập tức, tôi đủ sức một mình nuôi con.

Cô tức giận dậm vào chân hần một cái đau điếng đến thấu xương thấu tủy, rồi bỏ ra ngoài, để lại hần ngu ngơ đứng tại đó.

...!

Một vở kịch được biên soạn khá là hoàn hảo mà!

...

— hết chap 11—

12. Chương 12

- Mộc Mộc, cậu đừng giận tớ nữa mà!

Quy Quy suốt từ sáng giờ năn nỉ mãi, nhưng đều bị cho ăn bơ.

- Cậu dám thông đồng cùng với anh ta, thật không thể tha thứ.

- Đừng giận, sẽ ảnh hưởng đến đứa bé đó.

- Cậu đi ra đi, tớ không muốn nói chuyện với cậu nữa.

Cô tức giận quay sang cửa sổ, thật sự không thể tin nổi cô bạn thân bị anh ta mua chuộc.

- Mộc Mộc, cậu nhìn xem đó là gì?

Một tấm bạt lớn được thả xuống. Trên đó có ghi dòng chữ ” Mộc Mộc, anh xin lỗi”. Cô hơi rung rinh vì nó, ánh mắt tức giận dịu hần đi. Một chùm bong bóng được thả trước mặt cô. Những chiếc bong bóng với đủ loại màu sắc, bên trên những chiếc bong bóng là những dòng chữ ngộ nghĩnh.

” Mộc Mộc, anh biết lỗi rồi”

” Mộc Mộc, đừng giận anh nữa”

” Mộc Mộc, anh yêu em ”

” Em muốn con chúng ta không có cha ư?”

” Anh không cố ý lừa em đâu ”

...

Phía dưới là một chàng trai điển trai với vẻ ngoài lịch lãm trong bộ vest đang ngược cổ lên nhìn cô với ánh mắt da diết, trên tay là một bó hoa hồng, khiến mọi người trong trường một phen bất ngờ mà Ồ lên.

- Mộc Mộc, anh xin lỗi vì đã lừa em, anh chỉ muốn biết em yêu anh đến cỡ nào thôi, anh chỉ muốn cho cả thế giới này biết Mộc Mộc chính là vợ anh, muốn cho những thằng bạn trai hờ kia phải tránh xa em, nhưng không ngờ lại làm em giận, anh thực sự không cố ý, anh nói thật đấy!”

Những lời hấn vừa nói làm cô có chút cảm động, chẳng lẽ hấn ghen nên mới bày ra cái trò diễn kịch này.

Cô khẽ sờ sờ bụng, mẹ có nên tha thứ cho cha con không?

Hấn thấy cô im lặng bèn nói tiếp.

- Anh nguyện dùng cả đời này để chờ sự tha thứ của em, vì em anh sẽ chờ.

...

Một bản nhạc được vang lên, khúc nhạc này làm cô khá bất ngờ, đoạn nhạc này chính là đoạn nhạc vang lên lúc hấn cầu hôn cô, cô cũng rất thích đoạn nhạc này. Tên của nó là My heart will go on, trong bộ phim titanic mà cô thích nhất.

Every night in my dreams

I see you, I feel you

That is how I know you go onFar across the distance

And spaces between us

You have come to show you go onNear, far, wherever you are

I believe that the heart does go on

Once more you open the door

And you”re here in my heart

And my heart will go on and onLove can touch us one time

And last for a lifetime

And never let go till we”re goneLove was when I loved you

One true time I hold to

In my life we”ll always go onNear, far, wherever you are

I believe that the heart does go on

Once more you open the door

And you”re here in my heart

And my heart will go on and onYou“re here, there”s nothing I fear

And I know that my heart will go on

We”ll stay forever this way

You are safe in my heart and

My heart will go on and on

[P/S: bài này hay lắm, ai chưa nghe thì ở phía trên nha]

...

Đoạn nhạc vừa dập, từng giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi, cô đau lòng che miệng lại, ánh mắt nhìn hấn, trời đang đổ mưa mà hấn vẫn đứng ở đó, cặp mắt vẫn không rời cô, vẫn hiên ngang cầm bó hồng đứng ở đó chỉ chờ đợi một câu tha thứ của cô, mưa thì đã sao, nắng thì đã sao, cũng không thể dập tắt tình yêu của hấn.

Ầm ~ Ầm ~ Ầm.

Những tia sét đánh liên tục, hấn vẫn bất động, mọi người xung quanh chạy nhanh vào phòng học, không ai dám ngu ngốc chống lại thần sét cả.

- Anh mau vào đi!

Cô gào lên trong đau đớn.

- Em chưa tha thứ, anh không dám vào!

Hấn ôn tồn nói, những giọt nước mưa lăn trên mặt khiến hấn trở nên quyến rũ hơn, cả người hấn giờ đây đã ướt như chuột lột.

Cô lập tức đứng dậy, đôi chân chạy thật nhanh xuống cầu thang.

Mưa càng ngày càng to hơn, thời tiết đúng là không chiều lòng người mà.

- Mộc Mộc, em đừng ra đây, em và con sẽ bị ướt đó.

Cô định chạy ra liền bị hấn ngăn lại, hấn rất sợ cô và con hấn có mệnh hệ gì, bởi vì hấn rất yêu cô.

- Anh còn không mau vào đây!

Cô hét lớn ra lệnh, ánh mắt nhạt nhòa nước mắt.

- Em chịu tha thứ cho anh rồi phải không?

Hấn mừng rỡ nói, ánh mắt nổi lên tia hi vọng.

- Đúng vậy, cho nên... anh mau... vào đây đi!...hức...hức...

Cô chùi chùi nước mắt, nước mũi, bộ dạng chả khác gì trẻ con cả. Hấn hạnh phúc chạy lại ôm chầm cô vào lòng.

- Đừng khóc, anh sẽ đau lòng.

- Đồ khốn, còn dám lừa tôi nữa thì anh chết chắc đấy.

- Được rồi, anh hứa mà, đừng khóc, con mai một lớn sẽ khóc nhè như em thì sao!

- Kệ tôi, không mượn anh quan tâm.

Cô đâm mạnh vào lồng ngực hấn, òa lên khóc, nước mắt hòa cùng nước mưa.

- Vậy em tối nay về nhà ngủ được không, anh rất nhớ mùi của em.

Đã lâu rồi hấn không được ôm cô ngủ, đêm nào hấn cũng mơ thấy ác mộng rằng cô cứ nặng nề đòi ly hôn, làm hấn mất ăn mất ngủ...

- Anh nghĩ anh là ai?

Cô lạnh lùng nói, ánh mắt nghiêm túc nhìn hấn.

- Anh sai rồi, anh sẽ ra phòng khách ngủ!

Cô cười rồi gật đầu.

- Anh biết vậy là tốt. Vậy tối nay anh nấu cơm đi!

Nói xong cô quay người bỏ đi, đôi môi nhợt lên, trái tim như được sưởi ấm lần nữa.

- Vậy khi nào anh mới được vào phòng ngủ?

Hấn ở phía sau hét lớn, trong lòng vô cùng ảm ức.

- Không biết! Có lẽ cả đời này cũng nên!

Cô cười khúc khích rồi bỏ chạy, làm hấn ngu ngơ đứng như trời trồng.

Lại một câu chuyện mới bắt đầu, mùa xuân lại đến rồi, bắt đầu một năm mới đầy bận rộn thôi nào!

—- END—-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-thay-la-chong>